

си купи кжща въ тая махла, или най-малко да иде на *хаб-жилъкъ*, съ което придобивалъ първата степенъ на благородството . . . Дори и до днесъ, Сливенци, когато женятъ дъщеря премижватъ предъ възрастта на кандидата ѝ, дори предъ голѣми негови тѣлесни и нравствени недостатъци, и изкъватъ на първо мѣсто неговото богатство, произходъ и обществено положение. Че много девойки сж ставали жертви на такива неравни бракове, като сж се самоубивали или чезнѣли тѣломъ и духомъ презъ цѣлия си браченъ животъ, за това говорятъ много мѣстни народни пѣсни. Страхътъ отъ това „какво ще кажатъ хората“, консервативнитѣ предания и строгия възгледъ за брака като „второ раждане“, като догробна връзка между мъжа и жената, сж надвивали всѣ какви потайни въздишки, плачове и мъжки . . .

Въ Сливенъ много се пазѣло щото тия, които „се взематъ“ за мъжъ и жена, да не сж сродници. Въ тая посока възискателността е била прекалена. Роднини, които не могатъ да се женатъ помежду си, се считали и тия, които сж били вънъ отъ шестата степенъ по кръвно родство и третата степенъ по сватовство. Изразътъ „дълбока вода бродъ нѣма“ е чисто поетиченъ и сочи случаи, въ които има думата любовта, — нѣщо много рѣдко въ старитѣ Сливенски женитби.

Както старитѣ Сливенски сватби, тъй и годежитѣ сж били съпроводени съ много формалности и разноски. Въобще, старитѣ сж гледали на брака като на единъ най-тържественъ актъ отъ живуването на човѣка, („човѣкъ веднажъ се ражда, веднажъ се жени и веднажъ умира“). Момъка ще работи, ще печели до една завидна вече възраст на зрѣлостъ, за да се задоми и посрещне преданнитѣ изисквания. Срѣдно-заможнитѣ едвали не си разходваме всичкитѣ напечелени пари за разноски по годежа и сватбата, а бедни, за да се „отсрами“, ще остане и дълженъ следъ тѣхъ.

Стария Сливенски *годежъ* е ставалъ само съ участието на мъже: момъка заедно съ баща си, чичо си, вуйчо си и другаритѣ си около 9 души, като носятъ съ себе си „чиния съ шекеръ“ *прѣстенъ* и голѣмъ алтънъ или три „махмудии“, вързани въ кърпа. Известенитѣ за това близки на момата (родители и роднини) посрѣщатъ годежаритѣ, безъ участието на бждната годеница. Следъ размѣненитѣ приказки, любезности и т. н. пристѣпва се къмъ смѣнянето на прѣстенитѣ, които сж вързани на варакосани китки. Смѣнянето на прѣстенитѣ става отъ най-старитѣ и близки представители на момъка и момата (и двамата отъ мъжки полъ) и при обичайнитѣ благословии.

Следъ това, връчватъ се дароветѣ: чинията съ шекеръ и алтънитѣ, а при това, и тия приготвени отъ дветѣ страни; годеникътъ дава шити чеври (бродирани на ржка чеврета, кърпи),